

Nøvn

Til mína elskaðu mostur

Til eina kvinnu, sum var nakað serligt

Tá harðast leikaði á visti eg hvar tú var
Nú eri eg als ikki sikkur
Skal eg til vinstru ella bara har?
Nú veit eg als ikki

Eg veit væl at tú hvílir
Eg veit væl at tú smílir
Eg veit at tú sær
Men hvat við mær?

Gongur tú nú sum tú altíð vildi?
Dansar tú í stórum gildi?
Hvussu skal eg alt hetta vita?
Eg má bara gita

Regn dropar detta nú sum frá brúsu
Einki er sum tá tú fór frá húsum
Leingist at hava teg her
Meir enn nakað annað í hesu verð

Hoyri onnur, hatur og klandur
Hjá okkum vóru tað dreymar og gandur
Skiljast mugu øll einaferð
Fylgjast tá vilja úr hesi verð

Eg vil minnast hugna kvøld
Tú lurtaði og vit spældu tónleik
Eg vil altíð minnast okkara kvøld
Kærleikin fylti so vit kendu ongan tómheit

Kristina

Men fyrsta dagin í vikuni kemur Maria Magdalena tíðliga á morgni, meðan tað enn er myrkt, til grøvina, og hon sær, at steinurin er tikin burt frá grøvini. Hon fer tá rennandi og kemur til Símun Pæturs og til hin lærusveinin, hann sum Jesus elskaði, og sigur við teir: »Teir hava tikið Harran úr grøvini, og vit vita ikki, hvar teir hava lagt hann.« Tá fór Pætur út og hin lærusveinurin, og teir komu til grøvina. Men teir runnu báðir saman, og hin lærusveinurin rann undan, skjótari enn Pætur, og kom fyrr at grøvini. Og tá ið hann kagaði inn, sá hann línklæðini liggja har, men fór tó ikki inn. Tá kemur eisini Símun Pætur, sum fylgdi aftan á honum, og hann gekk inn í grøvina; hann sá línklæðini liggja har, og sveittadúkin, sum hann hevði havt um høvdið, sá hann liggja, ikki saman við línklæðunum, men samanballaðan á einum staði fyri seg sjálvan. Tá fór nú eisini hin lærusveinurin inn, sum fyrr var komin til grøvina, og hann sá og trúði. Tí at enn høvdu teir ikki skilt skriftina, at hann átti at rísa upp frá deyðum. Lærusveinarnir fóru tá heim aftur til sín sjálvs. Jóhs. 20, 1-10.

Soleiðis ljóðar páskaboðskapurin til okkara, aftur og aftur ljóðar tann lívssæli boðskapurin, at hann sum Langafríggjadag var hongdur

upp á krossin á Golgata, og var lagdur í grøv, stóð upp aftur Páskamorgum, okkum til bjarging frá tí ævigu glatan. Tí eru Páskirnar vónarinnar hátíð; tann dag tá vit koma til persónliga trúgv á hetta undurverkið, sum hendi við Jesusi, hansara deyða og uppreisn, verður skapa ein livandi vón í lívi okkara, sum eingin ella einki kann taka frá okkum; tað ber okkum gjøgnum alt lívið

her og til seinast gjøgnum deyðans dal, sum vit fyrr ella seinri mega ígjøgnum.

Vit hava nú aftur gjøgnum hesa føstutíðina fylgt við Jesu liðing og deyða fyri okkara lagnu í ævinleikanum; hetta er av avgerandi týðningi fyri foldarlív okkara, at vit geva hesum gætur, hvussu nógv Jesus, Guds sonur mátti ígjøgnum fyri at vit skulu verða bjargaði heim aftur í tað lívsæla Paradís, sum Ádam og Eva vóru ríkin út úr hin lagnutunga dagin tá syndin kom inn í heimin. Tað

er bara ein vegur vit hava at ganga, um vit skulu verða bjarga heim í Paradís, og tað er vegurin um Golgata; hevur tú eins og burturfarni sonurin tikið tað avgerð at venda aftur til faðirhúsið sum tú fór út úr, soleiðis sum skriva stendur: Tá gekk hann í seg sjálvan og segði: »Hvussu mangir bønarmenn hjá faðir mínum hava ikki yvirflóð av mati, men eg doyggi her í hungri! Eg vil standa upp og

ikki eri eg longur verður at eita sonur tín.« Men faðirin segði við húskallar sínar: »Farið eftir teimum bestu klæðunum og latið hann í tey, og setið ring á fingurin á honum og gevið honum skógvar upp á føturnar; og farið eftir gøðingarkálvinum og drepið hann, og latum okkum eta og vera glaðar! Tí at hesin sonur mín var deyður og er livnaður aftur, hann var farin og er fingin aftur.« Og teir tóku at halda sær á gaman. Luk. 15, 17 - 24.

Hvussu hevur tú tað við Jesus, leingist tú eftir at koma aftur til hansara, um so er at tú er farin frá honum? So skal eg siga tær at tað verður ein ovurhonds stór gleði heima í Himli, yvir at tú ert heimafturkomin; ger álvara av tí beinanvegin, og tú kemur at fáa einar gleðiligar Páskir, og kanst takka fyri tað sum Jesus gjørdi júst fyri teg. Kanna meg, Guð, og kenn mitt hjarta, rannsaka meg og kenn mína hugsan! Vita, um eg gangi á glatunarvegi og leið meg hin æviga vegin! Sálm. 139, 23. - 24.

Eg fari hervið at enda við einum Páskasálm, sum eg havi yrkt til Páskirnar 2012. Gleðiligar Páskir í Jesu navni.

Kjartan Stakksund,

Páskasálmur

Lag : Eg sá hann sum barn. Dk. 210. 211. Hj. 187.

1. Á foldum nú páskasól roðar av himni,
nú vónin hon lýsir úr hjartanna dimmi;
har vónloysið ráddi, har vónin nú lýsir,
at Jesus sín kærleika til oss her visir.

2. Nú Jesus av grøvini reistur man verða,
hann vildi for syndarar verkið fullgerða;
í honum um ævir vit lív kunnu eiga,
hann lovar, hann vil oss á vegnum her leiða.

3. Nú Jesus, hann livir og vit skulu liva,
tí nýtist ei okkum at plágast av iva;
sum her eiga trúnnu á hansara náði,
hjá honum er vernd og hin fullkomni skái.

4. Nú kann eg ei annað enn Jesusi prís, at hann oss sín kærleik og náði vil vísa;
hann ofraði lívið á Golgata krossi,
tí er tað mitt friðsæla, halgasta plássi.

5. Mín trúfasti Frelsari, Harri og Kongur,
her smalur er vegurin, mangan so trongur;
men tú ert mín styrki, mær hjálpir í neyðum,
mín vón er tú Jesus, sum reis upp frá deyðum.

6. Mín vón nú er Jesus, og hansara náði,
tað hjálp sum eg treingi, frá honum eg fái;
tøkk, Jesus, tú keypti meg við tínum blóðið,
øll æran er tín her, mín frelsari góði.